ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Στὴν Προβηγκία, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Σαὶν-Ρεμύ, σ' ἕνα τεράστιο φαράγγι, ὅπου κελαδοῦν πλῆθος ποτάμια, ὑψώνεται καὶ σήμερα ἀκόμα, ὁ παμπάλαιος πύργος τῶν βαρώνων Ρωμανύ.

Ἡ θέσεώ του εἶνε γυρισμένη πρὸς τὴ δύσι κ' ἔχει πάρει, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ αἰώνων ζωή, τὸ χρῶμα τῆς κιτρινωτῆς πορφύρας ποὺ γυαλίζει.

Ἀπ' ὅλους τοὺς πυργίσκους τῆς προσόψεως αὐτῆς, εἶνε κι' ἕνας ποὺ ἔχει ἀνεγερθῆ πρὶν ἀπὸ σαράντα χρόνια καὶ ποὺ μένει ἀκόμα κατάλευκος, σὰν νὰ χτίσηκε χτές. Ὁ πυργίσκος αὐτὸς ἔχει παράξενη ἱστορία. Ἀκοῦστε την...

Ἡ Ἴλδα ντὲ Σαὶν Ντιντιέ, ἡ ὡραία πυργοδέσποινα, ποὺ ἦταν ὥμορφη σὰν ἄγγελος, κι' ἔπαιζε ἄρπα σὰν τὴν Ἁγία Κορίννα, ἀγαποῦσε τὸν ἱππότη Ἀντιφάνορ.

Ὁ διαλεχτός της δὲν περιφρονοῦσε τὴν ἀγαπημένη του καὶ τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς μὲ τὴν ἴδια θέρμη καὶ λατρεία.

Γιὰ δυστυχία τους ὅμως ὁ βαρῶνος Ρωμανύ, ὁ σύζυγος τῆς Ἴλδας, δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὴν τρυφερὴ συμπάθεια ποὺ ἔτρεφε ἡ γυναῖκα του γιὰ τὸν ἱππότη Ἀντιφάνορα.

Τὸ προτιμότερο βέβαια θάταν νὰ τὴν ἐπανέσυρε γιὰ τὴν ἐκλογή της καὶ νὰ συγχωρῆ τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν τύχη του, γιατὶ ὁ Ἀντιφάνορ ἐκτὸς τοῦ ὅτι καταγόταν ἀπὸ εὐγενέστατη οἰκογένεια ἦταν καὶ λαμπρὸς ποιητὴς στὴν προβηγκιανὴ διάλεκτο.

Ἀλλὰ ὑπῆρχαν καὶ τότε μερικοὶ βάναυσοι ἀριστοκράτες ποὺ εἶχαν τὴν ἀξίωσι νὰ ἔχουν ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὶς γυναῖκες τους, καὶ ἐνῶ δὲν ἦσαν παρὰ ἁπλοὶ σύζυγοι νὰ τοὺς φέρνονται δεσποτικὰ καὶ τυραννικὰ σὰν ἐραστές.

Ἔτσι ὁ Ἀντιφάνορ καὶ ἡ Ἴλδα περνοῦσαν δύσκολες ἡμέρες, γιατὶ δὲν τοὺς ἦταν εὔκολο νὰ βλέπονται καὶ νὰ κουβεντιάζουν.

Ἦταν δὲ τόσο μεγάλη ἡ δυσκολία αὐτή, ποὺ σὲ διάστημα τριῶν ἐτῶν δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, οὔτε μιὰ σίγουρη ἀπόδειξι τῆς ἀμοιβαίας των ἀγάπης. Κι' ὁ Ἀντιφάνορ ἐξεσποῦσε στὴν ποίησι γιὰ νάβρη παρηγοριά... Κι' ἡ Ἴλδα ἔπαιζε παθητικοὺς σκοποὺς στὸ μαντολίνο της...

Ἡ συνεννόησις των γινόντουσαν πάντα ἀπὸ ἀπόστασι καὶ κάτω ἀπὸ τὰ φθανερὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν, ποὺ τοὺς κατασκόπευαν μὲ κακία καὶ σκληρότητα.

Ὁ βαρῶνος Ρωμανὺ μάλιστα μεταχειριζόταν τέτοια τεχνάσματα, ποὺ κατσόφθωνε νὰ πάνη καὶ τὶς πιὸ μυστικὲς ἐπιστολὲς ποὺ ἀντάλλαζαν μεταξύ τους οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι.

Καὶ ἡ Ἴλδα δάγκασε πολλὲς φορὲς ἀπὸ πεῖσμα τὰ χείλη της, τὰ φλογερὰ ἐρωτικὰ χείλη της, ποὺ δὲν τάχε φιλήσει ἀκόμα ὁ περιπόθητος Ἀντιφάνορ.

Ἀλλὰ ἡ ὡραία πυργοδέσποινα, μέσα στὸν πόθο της τὸ μεγάλο, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήση καὶ ἔκαμε ὅρκο πὼς μιὰ μέρα θὰ γινόταν, δίχως ἄλλο, γυναῖκα τοῦ λατρευτοῦ της ἱππότη...

* * *

Μιὰ μέρα, ὁ νέος ἱππότης εἶχε κυριευτῆ ἀπὸ βαθειὰ ἀτελπισία καὶ συλλογιζόταν τὶ θάταν προτιμότερο νὰ κάνη, νὰ πνιγῆ στὸν ποταμὸ ἢ νὰ ψάλη τὴν ἐρωτικὴ θλίψι του σ' ἕνα αἰσθηματικότατο ποίημα ;...

Πρὶν ὅμως πάρει ἀπόφασι ὁριστική, ἔλαβε μήνυμα ἀπὸ τὴν Ἴλδα νὰ πάη τὸ βράδυ τῆς ἄλλης ἡμέρας κάτω ἀπὸ τὸ νότιο πυργίσκο, καὶ νὰ μείνη ἀκίνητος ἐκεῖ, ὁπιδήποτε κι' ἂν συνέβαινε, ὅπως νὰ τοῦ μιλοῦσε ἡ ἴδια.

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει κατὰ ποιὸν ἀκριβῆ τρόπο μεταβιβάστηκε ἀπὸ τὸν πύργο τὸ μήνυμα αὐτό, ποὺ εἶχε τόση σημασία γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῶν σχέσεων τῶν δύο ἐραστῶν.

Κάποιος χρονογράφος ὅμως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φρονεῖ ὅτι ἡ συνεννόησι ἔγινε διὰ μέσου ἑνὸς παπαγάλου, τὸν ὁποῖο παιδευόταν τρεῖς μέρες ἡ Ἴλδα νὰ τοῦ μάθη τὶς σχετικὲς λέξεις.

Ὁ Ἀντιφάνορ ἄκουσε τὸ μήνυμα μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ φυσικὰ δὲν τοῦ πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ νοῦ νὰ παρακούση. Τὴν ὁρισμένη ὥρα βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸν πυργίσκο, κρεμμένος πίσω ἀπ' τὸν τοῖχο ποὺ σχημάτιζε προεξοχή, καὶ περίμενε ἀνυπόμονος τὴν ἐμφάνισι τῆς λατρευτῆς του.

Ἔξαφνα, μέσα στὸν πύργο ἀκούστηκαν βήματα βαστικὰ καὶ φωνὲς ἀνήσυχες. Οἱ θαλαμηπόλοι πρῶτοι, οἱ ἀκόλουθοι κι' οἱ ὑπηρέτες ἔπειτα καὶ τελευταῖος ὁ βαρῶνος Ρωμανὺ πετάχτηκαν ἔξω ξεφωνίζοντας κι' ὑψώνοντας τὰ χέρια τους πρὸς τὸν οὐρανό.

Στὸν πύργο, καὶ μάλιστα στὸ νότιο πυργίσκο, εἶχε ἐκραγεῖ πυρκαϊά, μιὰ φωτιὰ ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε....

Ὁ Ἀντιφάνορ ὅμως, παραβλέποντας τὸν κίνδυνο, δὲν κουνήθηκε καθόλου ἀπ' τὴ θέσι του, γιατὶ ἔτσι τὸν εἶχε διατάξει ἡ δέσποινα τῶν λογισμῶν του.

Οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου εἶχαν μαζευτεῖ τώρα κατατρομαγμένοι μπροστὰ στὸ κτίριο καὶ κύτταζαν περίφοβοι τὶς γλῶσσες τῆς φωτιᾶς ποὺ ξεπρόβαλλαν ἀπὸ τὰ παράθυρα.

Ἔξαφνα ἀκούστηκε ὁ πυργοδεσπότης νὰ φωνάζη :

— Χίλια τάλληρα δίνω σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ μοῦ φέρη τὴ βαρώνη, ποὺ εἶνε στὴν κάμαρά της, στὸ νότιο πυργίσκο !...

Κανένας ὅμως δὲν τὸ κουνοῦσε, γιατὶ ἀγαποῦσαν ὅλοι τὴ ζωή τους καὶ δὲν ἤθελαν νὰ καοῦν....

Ἔξαφνα, ὁ Ἀντιφάνορ αἰσθάνθηκε μέσα στὸ σκοτάδι κατιτί ν' ἀγγίζη τὸ καπέλλο του. Ἦταν ἡ ἄκρη μιᾶς μεταξωτῆς σκάλας, τὴν ὁποία εἶχε κατασκευάση ἡ Ἴλδα μὲ τὴν κουρτίνα τοῦ παραθύρου της καὶ ποὺ τὴν εἶχε ρίξει γιὰ ν' ἀνεβῆ.

Ὁ ἱππότης ἅρπαξε τὴ σκάλα, σκαρφάλωσε, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῆ κανένας ὥς τὴν προεξοχὴ τοῦ τοίχου καὶ μ' ἕνα πήδημα ὥρμησε μέσα στὸν κοιτῶνα τῆς πολυαγαπημένης του, ποὺ τὸν ἔβλεπε τόσες νύχτες στὸν ὕπνο του...

Τότε οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀγκαλιάστηκαν μὲ γλυκύτατη παραφορά, ἀνάμεσα στὴ φωτιὰ ποὺ ὅλο καὶ δυνάμωνε, χωρὶς ν' ἀκοῦν τὶς κραυγὲς ποὺ ἔφταναν ἀπ' ἔξω...

* * *

Ξέρετε, τώρα, τὶ λέει ἕνας μεσαιωνικὸς Ἐρωτικὸς Κώδικας ; «*Οὔτε ἡ ἀγαπημένη χορταίνει τὸ φίλο της, οὔτε ὁ φίλος χορταίνει τὴν ἀγαπημένη του*».

Κάτι τέτοιο λοιπὸν συνέβη κι' ἐδῶ, παρ' ὅλο τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι.

Εἶχαν περάσει τρία τέταρτα, ὅταν ἡ Ἴλδα μισοξύπνησε ἀπ' τὴ γλυκειὰ νάρκη της, προσπάθησε ν' ἀναστηκωθῆ καὶ ψέλλισε πολὺ κοντὰ στὸ στόμα τοῦ Ἀντιφάνορος :

— Ἀγαπημένε μου, μοῦ φαίνεται πὼς ἡ φλόγες ἐξύγωσαν πολύ... Δὲν αἰσθάνεσαι τὴ λαύρα ποὺ σκορποῦν;... Εἶνε καιρὸς νὰ φύγης... Τί κρῦμα !...

Καὶ ὁ ἱππότης, γεμίζοντας μὲ φιλιὰ τὴ μικρὴ μαύρη ἐλιὰ ποὺ εἶχε ἡ Ἴλδα στὴν ἄκρη τοῦ στόματός της, ἀποκρίθηκε :

— Ὄχι ἀκόμα... Ἔχουμε καιρό... Ἡ σκάλα κρέμεται πάντα ἀπ' τὸ παράθυρο... Ἀφησέ με νὰ σκεπάσω τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ μαλλιά σου...

Πέρασαν ἀρκετὲς στιγμὲς ἀκόμα.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι ἦσαν σφιχταγκαλιασμένοι καὶ ρουφοῦσαν ἀχόρταγα τὸ μέλι τῶν χειλιῶν τους.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας ἄνοιξε, λαμπάδιασε κι' ἔγινε στάχτη !...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ἀντιφάνορ θέλησε ν' ἀφήση τὴν ἀγκαλιὰ τῆς λατρευτῆς του καὶ νὰ φύγη.

— Θὰ καοῦμε !... τῆς εἶπε. Δὲν βλέπεις ; Ἔλα νὰ κατεβοῦμε...

Ἀλλ' αὐτή, διψασμένη ἀκόμα γιὰ φιλιά, ἀγκάλιασε τὸ λαιμό του μὲ τὰ λευκά, κρυνένα μπράτσα της καὶ τὸν ἔσφιξε ἀκόμα πιὸ δυνατά. Ὁ ἱππότης ξανάβαλε τότε τὸ κεφάλι του στὸν κόρφο τῆς ἀγαπημένης του, ποὺ εὐώδιαζε ἀπ' τὸ μῦρο τοῦ σώματός της, καὶ κοιμήθηκε μαζύ της γιὰ πάντα...

Ὁ νότιος πυργίσκος κάηκε ὁλόκληρος καὶ τὰ σώματα τῶν δυὸ ἐρωτευμένων μεταβλήθηκαν σὲ στάχτη.

Ὁ βαρῶνος Ρωμανύ, ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ χαμὸ τῆς γυναίκας του, ἔβαλε ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ νὰ ξαναχτίσουν τὸν πυργίσκο, καὶ νὰ γιατὶ σήμερα, μόνος αὐτὸς ἀπ' ὅλο τὸ σύγκρημα, μένει κάτασπρος...

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ